

Zamyslenia na týždeň po 5. pôstnej nedeli 13. 3. 2016

Nedeľa 13. marca 2016 – 5. pôstna nedeľa – Smrtná nedeľa (Iudica)

Text: L 22, 54 – 62

⁵⁴A keď Ho chytili, viedli a voviedli Ho do veľkňazovho domu. Aj Peter Ho nasledoval zďaleka, ⁵⁵a keď si prostred dvora nakládli ohňa a posadili sa, sadol si Peter medzi nich. ⁵⁶Tu ho zbadala akási slúžka, ako sedel pri ohni, dobre si ho obzrela a povedala: I tento bol s Ním! ⁵⁷Ale on zaprel: Žena, nepoznám Ho! ⁵⁸Po chvíli uvidel ho iný a povedal: Aj ty si z nich. Peter odpovedal: Človeče, nie som! ⁵⁹Potom, asi po hodine, ktosi iný tvrdil: Naozaj i tento bol s Ním, veď je tiež Galilejec. ⁶⁰Ale Peter odpovedal: Človeče, neviem, čo vravíš. A hneď, keď ešte hovoril, zaspieval kohút. ⁶¹Vtedy obrátil sa Pán a pozrel na Petra. I rozpomenul sa Peter na slová, ktoré mu Pán povedal: Skôr, ako kohút dnes zaspieva, tri razy ma zaprieš. ⁶²Vyšiel a žalostne zaplakal.

Piesne: ES č. 100, 493

Zamyslenie nad Božím slovom:

Ako si učeník Peter zakladal na svojej neochvejnej vernosti Ježišovi! Naplnený odhodlaním nikdy Ježiša nezradiť, neváhal Ježišovi hrdinsky vyhlásiť: „*Pane, hotový som ísť s Tebou aj do väzenia, aj na smrť.*“ (L 22, 33) O to smutnejšie potom vyznieva jeho trojnásobné zapretie trpiaceho Ježiša. Je nepochopiteľné, že ten istý Peter, ktorý tasil meč, aby obrátil Ježiša, sa vzápätí hanbí priznať, že je Jeho učeníkom a patrí k Nemu. Záleží mu na tom, aby nikto nezistil, že patrí k Ježišovi. Akoby bol predobrazom tých, ktorí sa v rozhodujúcej chvíli svojho života nedokázali priznať k Ježišovi a tvárili sa, že Ho nepoznajú. Paradoxom je, že keď ostatní učeníci utiekli do bezpečia, on stál aspoň obďaleč a sprevádzal Ježiša – nepochybne v snahe pomôcť, ak by to bolo potrebné a ak by to bolo možné. Žiaľ, Ježišova výstraha Petrovi sa naplnila skôr, než kohút zaspieval. Ježišov pohľad vrátil Petra k slovám, ktoré tak odhodlane vyhlásil. Pocítil nesmiernu bolesť nad tým, ako zranil Ježišovo láskavé srdce, „... *a žalostne zaplakal*“. Petrov žalostný plač bol prejavom úprimného, pravého pokánia, keď si uvedomil, ako zradne sa k Ježišovi zachoval. Musel spoznať, že aj pre neho Ježiš zomieral na kríži. Možno myslíme na podobné situácie vo svojom živote, na ktoré nie sme práve hrdí. Na chvíle, v ktorých sme slovnou alebo skutkom zapreli trpiaceho Ježiša. Možno sme sa báli a či hanbili príliš hlasno hovoriť o tom, že patríme k Nemu, že sme Jeho. Možno sme Ho zapreli tým, že sme sa pridali k ľuďom, ktorí ponižovali a odmietali niekoho z Jeho „najmenších“. A my sme sa báli, že nás pošlú preč, a túžili sme sa zohrievať pri ich ohníku... Aj na nás sa v takých chvíľach upiera Ježišov káravý, ale láskyplný pohľad. Akoby nám kládol vždy znova a znova tú vážnu otázku, očakávajúc naše priznanie sa k Nemu, ako ju položil aj Petrovi: „... *či ma miluješ?*“ (J 21, 16) Môžeme s čistým srdcom odpovedať: „*Pane, Ty vieš všetko; Ty vieš, že Ťa milujem*“ (J 21, 17a)? Amen.

Modlitba:

Drahý náš Spasiteľ, Pane Ježiši Kriste! K Tebe prichádzame a Tebe predkladáme rany svojho uboleného srdca. Veď Ty, ktorý si nikdy hriechu neučinil, si musel zniesť potupu a poníženie. Ty si dobrovoľne vzal na seba kríž, aby si ním zahladil aj naše viny a hriechy. Ty si musel zniesť zradu najbližších. Prosíme Ťa, nauč nás nemyslieť len na svoje srdce, ale pamätať na to, že Ty, Boží Syn, si vydal seba samého za nás, za všetkých hriešnikov. Amen.

Mgr. Júlia Gabčová, zborová farárka v CZ ECAV České Brezovo (NOS)